

2. За да се определи дали е налице една-единствена доставка, от значение ли е фактът, че при неплащане от наемателя на консумативните разходи наемодателят има право не само да откаже да достави услугите, но и да прекрати сключения с наемателя договор за наем?
3. Ако отговорът на първия въпрос е, че е от значение възможността трето лице да предоставя услугите пряко на наемателя, когато се определя дали услугите са една-единствена неделима икономическа доставка, чието разделяне на части би било изкуствено или са доставка, съпътстваща основната доставка, дали тази възможност е само допълнителен фактор или пък е решаващ фактор? Ако тя е само допълнителен фактор, или дори изобщо не е от значение, какви други фактори са релевантни за да се определи дали услугите са съпътстваща доставка? По-конкретно доколко е от значение дали услугите се предоставят в помещенията, предмет на договора за наем, или във връзка с тези помещения, или пък в други части на сградата?
4. Ако е от значение възможността трети страни да предоставят услугите, кое е по-важно: дали фактът, че съществува правна възможност услугите да бъдат доставяни от трети страни — дори на практика да е трудно това да се организира или да се получи съгласието на наемодателя — или фактът, че е налице фактическа възможност или обичайна практика за предоставянето на такива услуги?
5. Разглежданите в настоящото дело услуги се състоят в поредица услуги, предоставяни срещу заплащане на общи консумативни разходи. Ако някои от тези услуги (например почистването на общите части, охраната) не са част от една-единствена неделима икономическа доставка или трябва да се считат за съпътстващи основната доставка, но други услуги са, правилно ли е за общите разходи да се изготвя разбивка по различните услуги с цел да се определи каква част от тях подлежи на облагане и каква част е необлагаема? При условията на евентуалност, правилно ли е в поредицата от предоставяни услуги последните да се разглеждат като толкова тясно свързани една с друга, че да образуват „една-единствена неделима икономическа доставка, чието разделяне на части би било изкуствено“, и която сама по себе си представлява една-единствена доставка, отделна от отдаването по наем на недвижими имоти?

Преюдициално запитване, отправено от Consiglio di Stato (Италия) на 25 юли 2011 г. — Autorità per l'energia elettrica e il gas/Antonella Bertazzi и др.

(Дело C-393/11)

(2011/C 282/28)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Consiglio di Stato

Страни в главното производство

Ищец: Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas

Ответници: Antonella Bertazzi, Annalise Colombo, Maria Valeria Contin, Angela Filippina Marasco, Guido Giussani, Lucia Lizzi, Fortuna Peranio

Преюдициални въпроси

1. Приложима ли е на основание разпоредбата на клауза 4, точка 4 от приложението към Директива 1999/70/ЕО ⁽¹⁾ (според която клауза „Критериите за прослужено време, свързани с определени условия за наемане на работа, са същите за работниците на срочни трудови договори, както и за работниците на постоянни трудови договори, освен когато различните критерии за прослужено време са оправдани по обективни причини“) — именно поради това, че е оправдано по обективни причини — националната разпоредба (член 75, алинея 2 от Декрет-закон № 112/08), която изобщо не взема предвид прослуженото време в независими органи по срочни трудови договори, в случай на извънредна стабилизация — в отклонение от принципа по член 36, алинея 5 от Законодателен декрет № 165/01 — на заинтересуваните работници, след „изпити за подбор“, които се различават от обикновен публичен конкурс въз основа на изпит (който цели оптимално назначаване на успешно издържалите кандидати на свободните длъжности), но все пак такива, че да позволят по изключение възникването на това, което трябва да се счита за ново трудово правоотношение, с действие ex nunc?
2. Обратно, на основание същата Директива 1999/70/ЕО, допустимо ли е — с необходимото неприлагане на горепосочената национална разпоредба — непризнаването не само на прослуженото време, а и на изравнявания в кариерата, настъпили в хода на годините и постигнати към датата на настъпилата стабилизация, изцяло или за частта, надвишаваща прага или на прослуженото време, изисквано за допускане до въпросните изпити за подбор, или на евентуалните предпазни мерки, които националният законодател би бил овластен да приеме, за да защити в разумна степен положението на успешно издържалите конкурса кандидати?

⁽¹⁾ ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129.

Преюдициално запитване, отправено от Curtea de Apel Constanța (Румъния) на 27 юли 2011 г. — Наказателно производство срещу Ciprian Vasile Radu

(Дело C-396/11)

(2011/C 282/29)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Curtea de Apel Constanța

Страна в главното производство

Ciprian Vasile Radu

Преюдициални въпроси

1. Представяват ли разпоредбите на член 5, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и на член 6 във връзка с членове 48 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и във връзка с член 5, параграфи 3 и 4, и член 6, параграфи 2 и 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, разпоредби на първичното общностно право, съдържащи се в Учредителните договори?
2. Дали действието на компетентния съдебен орган на държавата, изпълняваща европейска заповед за арест, състоящо се в лишаване от свобода и в принудително предаване без съгласието на лицето, по отношение на което е издадена европейската заповед за арест (лицето, чието задържане и предаване е поискано), представлява намеса от страна на изпълняващата заповедта държава в правото на лична свобода на лицето, чието задържане и предаване е поискано, прогласено от правото на Съюза по силата на член 6 ДЕС във връзка с член 5, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и по силата на член 6 във връзка с членове 48 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и във връзка с член 5, параграфи 3 и 4, и член 6, параграфи 2 и 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи?
3. Трябва ли намесата на държавата, изпълняваща европейска заповед за арест, в правата и гаранциите, предвидени в член 5, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и в член 6 във връзка с членове 48 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и във връзка с член 5, параграфи 3 и 4, и член 6, параграфи 2 и 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, да отговаря на изискването за необходимост в едно демократично общество и за пропорционалност по отношение на конкретно преследваната цел?
4. Може ли компетентният съдебен орган на държавата, изпълняваща европейска заповед за арест, да отхвърли искането за предаване, без да наруши задълженията, установени в Учредителните договори и в другите разпоредби на общностното право, поради факта, че не са изпълнени кумулативно необходимите условия, установени в член 5, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и в член 6 във връзка с членове 48 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и във връзка с член 5, параграфи 3 и 4, и член 6, параграфи 2 и 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи?
5. Може ли компетентният съдебен орган на държавата, изпълняваща европейска заповед за арест, да отхвърли искането за предаване, без да наруши задълженията, установени в Учредителните договори и в другите разпоредби на общностното право, поради липсващо или непълно транспониране или поради неправилно транспониране (в смисъл на неспазване на условието за реципрочност) на Рамково решение 2002/584/ПВР ⁽¹⁾ на Съвета на Европейския съюз от страна на държавата, издаваща европейската заповед за арест?
6. Дали разпоредбите на член 5, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и на член 6 във връзка с членове 48 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и във връзка с член 5, параграфи 3 и 4, и член 6, параграфи 2 и 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, към които препраща член 6 ДЕС, противоречат на националното право на държавата членка на Европейския съюз — Румъния, по-специално на дял III от Закон № 302/2004, и дали Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета на Европейския съюз е транспонирано правилно от тези норми?

⁽¹⁾ Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3).